

Prekenverkstedet

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

Treeiningssøndagen – 11. juni 2017

Preiketekst: Matt 28, 16-20

Lesetekst I: 5 Mos 6, 4-9

Lesetekst II: 1 Pet 2, 4-10

Tvilande misjonærar

«Ei trøyst eg hev, som gjeve meg fred», skreiv Garborg. Det galdt noko heilt anna, nemleg år og aldring. Framhaldet er slik: «Dei eldest med tidi, dei unge med!» Men uttrykket hans er så godt for meg, at eg tek det fram her! For i denne veldige misjonsteksten, kan nokon kvar kjenna seg mislukka og mindreverdige. Men det er tre korte ord i vers 17 som er mi trøyst her. Der står det: Men somme tvila!

Høgtid med nytt innhald

Sist søndag var det pinse – kvitsunnhelg - White Sunday! Også dette ei gamal høgtid som det jødiske folk hadde feira i århundrer. Så fyller Jesus også denne med nytt innhald, slik han hadde gjort med påska nokre veker før. No kom talsmannen som han hadde lova. No kom den krafta som alle læresveinane skulle få gå i, og nytta seg av i tenesta for Jesus. Og så var det heile i gang. Og i fylgje Apostelgjerningane starta det med liv og vårvær og vekking med det same. Mange tusen døypte, og frelsa proklamert for høg og låg! Herlege tider, og levande skildringar i Guds eige ord!

No er det treeiningstid i kyrkjeåret. Gud, Jesus og Heilaganden har openberra seg. Me går inn i ei stor misjonstid, på same måten som i openberringstida etter jul og nyttår. I misjon og kyrkjeliv nærmar stemnesesongen seg. Det er fint å lesa Apostelgjerningane og leva med i utbreiinga av evangeliet, frå stad til stad, og inn i nye menneskehjarte.

Redusert flokk

Men altså. Somme tvila – då dei fekk dette veldige oppdraget der på fjellet i Galilea. Flokken var redusert frå tolv til elleve. Men ein ny tolvte mann vart vald (Apg 1,26). Men då Jesus kalla dei til fjells, var dei elleve. Dei hadde skakande opplevingar bak seg. Å forstå seg på alt som hadde skjedd, var ikkje å venta. Men dei gjekk for å møta Meisteren, der han hadde sagt at dei skulle treffast.

Då dei møtte han, fall dei ned. Dei la seg neppe på kne, slik me ofte tenkjer. Eg trur dei la seg langflate. Kanskje både av respekt, av frykt og andre grunnar. Dei som tvilte, vart neppe ståande og sjå på dei «sterke i trua» som la seg ned. Dei la seg nok ned alle. Men altså – somme tvila.

Noko fell i god jord

Kva tvila dei på? Ja, det står ikkje. Heilt sikkert på seg sjølve. Er eg klar til å gå inn i noko så stort som Herren no vil? Har eg utrustning? Er eg villig? Duger eg? At dei hadde eksistensielle kampar med seg sjølve, trur eg ikkje det er grunn til å tvila på. Kanskje dei også tvila litt på Jesus? Var han

verkeleg den han sa? Var det reelt alt det dei hadde sett og opplevd? Eller var dei i eit draumeland?

Også i vårt misjonsarbeid kan vi ofte verta ståande i slike tvilskampar. I alle fall kan ein koma i tvil om det nyttar det vi driv med. Det skjer så lite. Få blir frelst. Det nyttar visst ikkje. Kan like godt gje opp. Gode ven, om du har det slik. Du er ikkje den første, og du blir ikkje den siste, som opplever det slik. Kanskje er det ikkje så stor trøyst, at endåtil nokre av Jesu utvalde læresveinar tvila. Men Herren har ingen helgenar i si teneste. Han har vanlege folk, som du og eg! Og gløym aldri dette: Guds ord har spirekraft. Av det som blir sådd, fell noko i god jord! Det veks, det veks, Guds rike, både mellom det gamle utvalde jødefolket, og blant folkeslaga.

Golgata og Galilea

Vi seier av og til at misjonen er vår takk for Golgata. Det er rett å tenkja slik. Men misjonskallet eller –ordren ga han oss i Galilea. Dette området har Jesus tidlegare kalt for «heidningane sitt Galilea» (Matt 4,15). I store deler av Det nye testamente ser vi at jødane som trudde på Jesus, meinte at evangeliet var eit gode som var ei eksklusiv gåve til dei – og ikkje til folkeslaga. Utover i Apostelgjerningane vert dette drøfta, og etter kvart kjem dei messianske kyrkjelydane til den klare erkjenninga, at jau visst, Guds frelsesgåve er for alle. Paulus seier det slik, at evangeliet er ei Guds kraft til frelse, for jøde først og så for greker. Og han uttalar sterk sorg over at eit fleirtal av hans egne ikkje er komne til tru (Rom 10,1).

Ned på slettene

Frå eit fjell går alltid vegen ned att i dalane og slettene. På toppen ser ein vidt utover – og i dette tilfellet: dei mange «kvite åkrane» blant jodar og folkeslaga. Men ein må ned att om ein skal arbeida! Heller ikkje Peter skulle byggja hytter på fjellet (Matt 17)! Slik var det for alle læresveinane. Slik trur eg misjonærar også har det. Og kvar av oss som får ha si teneste i det vi kallar heimarbeidet. Det er godt og gildt når Herren unner oss å få koma i høgden. Men arbeidet foregår i dalane og på slettene! Det vil seia: i vår kvardag, der vi bur, frå heimen vår, i forsamlinga, bygda og byen, og vidt utover.

Guds lovnad

Det er andre trekk også i denne korte teksten som gjev grunn til trøyst, både at Han har all makt i himmelen og på jorda, og ikkje minst sluttsatsen: Eg er med dykk så lenge verda står! På dette grunnlaget går vi ut! Så skal vi med frimot få tena med den natur- og nådegåve-utrustning han har spandert på oss - i all vår ulikskap, og på menneskeleg vis. Vi kan få leggja til side alt som er krampaktig. Trua er ei gåve. Vi får leva i hans veldige lovnad om at Han sjølv er nær oss og gjev oss kraft og styrke, inntil vår arbeidsdag er over, og/eller til Han sjølv kjem att. Først då er misjonsordren ferdig utført. Derom er det ingen tvil!

Paul Odland

Utdanna diakon. Tilsett i NLM, DVI og NLA. Nå misjonssekretær i Den Norske Israelmisjon, Stavanger krets. Medlem av DNI sitt landsstyre.

paul.odland@lyse.net